

1 Ioan – capitolul 2

1 Ioan 2, 7-11

Dragostea frățească

Așa cum am văzut în versetele anterioare, ascultarea este primul și cel mai important semn caracteristic al faptului că cineva are viață din Dumnezeu. Este în natura ascultării, că nu se face numai ce este bine în sine însuși, ci se face și în recunoașterea autorității lui Dumnezeu și pentru că se vrea să-I fim plăcuți Lui. Un om acționează totdeauna pe o bază greșită, dacă face ce este drept numai din cauza dreptății, căci atunci nu ține seama de ce este cel mai important pentru Dumnezeu și pentru credincios, ca copil al Său. În primul rând trebuie totdeauna să se țină seama de drepturile lui Dumnezeu. Dacă omul urmărește să facă numai ceea ce el după judecata lui consideră că este bine, atunci el ignorează drepturile lui Dumnezeu. Nu omul, ci voia lui Dumnezeu este decisivă. De aceea pentru om se cuvine frica de Dumnezeu, care totdeauna este începutul înțelepciunii spirituale. Așadar, ascultarea este prima piatră de verificare a prezenței vieții noi, divine, în mod deosebit cu privire la fărădelege, care era deja atunci activă printre cei care mărturiseau că sunt creștini.

Dacă omul își permite să evalueze singur lucrurile, fără să țină seama de Dumnezeul nevăzut, atunci el părăsește orice fundament al unei evaluări sigure și potrivită lui Dumnezeu. El poate părea a fi ireproșabil din punct de vedere moral și corect în exterior, dar cu toate acestea nu este ascultător de Dumnezeu, dacă în tot ce întâlnește acționează exclusiv după părerea lui. Fără ascultarea de Dumnezeu, totul este greșit și total incompatibil cu responsabilitatea unui creștin.

Dar mai există și un alt principiu moral, care este în legătură cu cel tratat anterior. Cauza acestuia este clară: ambele principii își au izvorul în Domnul Isus și vin de la El. Căci El este viața și expresia ei, pe care El a prezentat-o aici pe pământ în cuvânt și în faptă, ne oferă nu numai o teorie sau o învățătură, ci ne oferă etalonul a ceea ce este cu adevărat viața veșnică. Nimic nu este așa de cunoscut creaturii ca „viața”. Sentimentul, capacitatea de a judeca, acționarea independentă sunt de neimaginat fără viață. Toți oamenii posedă viața naturală a omului căzut sub puterea păcatului și a morții. Ce foloase poate avea această viață pentru Dumnezeu și pentru noi? Ea ne facilitează să facem mai mult rău, dar niciodată nu ne poate face să fim plăcuți lui Dumnezeu. Numai Domnul Isus a fost cel care permanent a făcut în chip desăvârșit ce este plăcut lui Dumnezeu. Această viață a lui Isus a devenit acum viața noastră. El dăruiește această viață fiecăruia, care din inimă crede în El. Prin primul om a venit moartea, dar Omul al doilea este un Duh dătător de viață. În El, Cuvântul veșnic, era viața, și ca Om a primit de la Tatăl să aibă viața în Sine Însuși. El dă viața aceluia care Îl primesc; El (ca și Tatăl) dă viață. Nimic nu caracterizează pe Dumnezeu mai mult în lucrarea Sa, ca aceea că El crează viața și dă viața. Înțelepții lumii acesteia, cărora le lipsește credința, încă nu au descoperit ce este viața și unde este ea. Unii caută cu râvnă în retortă după urmele ei; ei speră, ca prin experimente chimice să descopere tainele ei. Metafizicienii nu au devenit nici o lețcaie mai înțelepți prin sfătuirea cu mintea lor proprie, care este foarte aptă pentru verificarea deducțiilor, dar este incapabilă să priceapă adevărul. Astfel de mijloace, și altele asemănătoare lor, ar putea să fie suficient de bune pentru lucrurile elementare, care aparțin domeniului material și intelectual. Dar dacă ne gândim, că este vorba de viață, atunci ne putem da seama cât de zadarnice sunt eforturile și așteptările omenești, ca să ajungă pe urmele vieții prin cercetări de felul acesta.

Nu, omul a obținut inițial și nemijlocit viața direct de la Dumnezeu, și anume prin aceea, că Dumnezeu i-a insuflat suflarea de viață. Din acest motiv numai el are un suflet nemuritor. Animalele au viață și suflet potrivit pentru existența lor, dar acestea nu au luat naștere prin insuflarea lui Dumnezeu, ci prin voința și prin puterea Sa. El le-a permis o existență limitată; aceasta este însă cu totul altceva decât insuflarea personală a suflării de viață din partea lui Dumnezeu în nasul omului. La nici o altă creatură de pe pământ El nu a făcut așa ceva, numai omul a avut parte de un astfel de privilegiu. Dacă se recunoaște această diferență, atunci va

deveni clar, că omul este o ființă morală cu responsabilitate personală, deoarece el posedă un suflet nemuritor. Dar mai există un privilegiu, care este cu mult mai mare decât nemurirea, în sensul existenței permanente a sufletului. Acesta poate avea consecințe nespuse de îngrozitoare; să ne gândim la existența nesfârșită în lacul cu foc! Oricine leapădă pe Fiul ajunge necondiționat sub judecata veșnică a lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă o existență fără sfârșit în chin, și anume sub suferința din partea lui Dumnezeu. Căci omul prin lipsa sa de pocăință a refuzat intenționat să creadă că Domnul Isus în harul Său a suferit judecata lui Dumnezeu, pentru ca păcătosul vinovat niciodată să nu trebuiască să sufere pedeapsa lui Dumnezeu, ci să fie pentru totdeauna binecuvântat. Cât de bogată este îndurarea lui Dumnezeu, ca să ofere salvare celor pierduți, deoarece Hristos a purtat la cruce pedeapsa pentru păcat! Dacă nu se crede în El și nici în vestea bună cu privire la ceea ce Dumnezeu a lucrat prin El, atunci se stă sub puterea Satanei, sub autoritatea dușmanului crud, care urăște pe Dumnezeu și pe oameni.

Existența omului nu poate niciodată să înceteze; în aceasta constă vina înfiorătoare a păcătosului, care cu plăcere ar pune capăt existenței lui, dacă ar putea. El ar putea să se sinucidă; dar pentru aceasta va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu i-a dat viața, și omul nu are nici o împuternicire să distrugă cu propria mână această viață. Cum ar putea o astfel de faptă nebună și reprobabilă să dea naștere la ceva bun? Dacă oriceucidere este o crimă oribilă, întunecată, sinuciderea este una din formele ei cele mai rele și pe lângă aceasta este o înjosire directă, grosolană, a lui Dumnezeu.

Ascultarea desăvârșită a Domnului Isus decurgea din viața Sa veșnică, desăvârșită. În noi, cei credincioși, această viață nu este totdeauna activă, deoarece noi, spre rușinea noastră, lăsăm carnea (firea pământească) să devină activă. Însă viața veșnică, viața nouă, este totdeauna gata pentru a acționa potrivit voinței lui Dumnezeu. Lipsa de precauție și de veghere în rugăciune permit uneori vieții vechi să apară, căci ea este încă totdeauna prezentă. Potrivit cu Romani 8, 7 ea este »gândirea firi pământești«, care înseamnă vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Ea se manifestă prin egoismul omului, prin care el ascultă de Satana; căci voința omului devine unealta Satanei. Aceasta este deci presupusa voință liberă, cu care omul se bate în piept!

Noi nu avem voie să încetăm, să atragem permanent atenția, că oricine crede în Hristos, acela primește o astfel de viață. Primele respirații ale acestei vieți încep imediat după ce sufletul a început să creadă, adică, când păcătosul se pleacă înaintea lui Hristos, ca Acela care a fost dat la moarte pentru noi de Dumnezeu în harul Său. Chiar și acest act de credință este, așa cum am văzut deja, un aspect al ascultării noastre de Dumnezeu. Este porunca Sa clară, ca să ne pocăim și să credem Evanghelia. Prin aceasta sufletul se supune în adevăr voinței lui Dumnezeu. Căci ascultarea nu se referă numai la ceea ce permanent trebuie să se facă pentru Dumnezeu; mult mai mult, sufletul se pleacă de la început înaintea lui Dumnezeu și recunoaște că în Fiul Său El este Dumnezeu-Mântuitorul.

În ce fel binecuvântat mi-a dat El viața, în ce fel minunat m-a făcut subiectul dragostei Sale! Putea Dumnezeu să-mi dovedească dragoste mai mare? El nu a dat numai la moarte pentru mine pe Acela, care era Viața veșnică, ca să moară pentru păcatele mele și prin această răscumpărare veșnică să anuleze pe deplin toate păcatele mele; ci El a trimis pe Fiul Său pe pământul acesta pentru mine, ca să-mi dea viața veșnică. Dar această viață nouă nu este numai izvorul ascultării, ci și al dragostei după voia lui Dumnezeu. Aici nu este vorba numai de dragostea pentru Dumnezeu. Aceasta trebuie să-și aibă originea în cunoașterea faptului că Dumnezeu în harul Său nemărginit ne-a dăruit în singurul, preaiubitul Lui Fiu, viața veșnică și ispășirea păcatelor. În această secțiune însă accentul se pune pe faptul, că noi credincioșii trebuie să ne iubim reciproc. Creștinii, care sunt încă tineri în credință, și, ca și cei din Corint, nu sunt duhovnicești, cred că este ușor să iubești. Putem numai să ne dorim, că ei au încercat cu toată seriozitatea s-o facă. La o cercetare de sine atentă înaintea lui Dumnezeu vor recunoaște curând, că multe din cele care sunt considerate a fi dragoste, sunt numai »iubire cu vorba și cu limba« (1 Ioan 3, 18). S-ar putea ca totul să pară foarte simplu, atâta timp cât lucrurile se derulează în ordine și nu sunt nici un fel de împotriviri. Dar dacă dorințele noastre sunt încrucișate, atunci cei care au considerat că

dragostea este un lucru ușor ajuns să aibă greutate. Acest fel de dragoste se găsește la orice om amabil, chiar și la câini și pisici, fără ca ei să arate vreo urmă a ființei divine.

Dacă este vorba să iubim pe frații noștri, atunci se arată diferențele mari care sunt în noi și parțial, chiar dacă nu tot așa de mult, și în ei. Creștinul se deosebește în privința aceasta de Domnul Isus, despre care se spune: »În El nu este păcat«. În noi este prezent păcatul, potrivit cu natura noastră. Oricine nu crede faptul acesta, este de compătimit. El trăiește într-o mare autoînșelare, dacă își închipuie, că din punct de vedere practic este deja acum desăvârșit. El este foarte departe de aceasta, deoarece el nu a înțeles, că desăvârșirea creștină constă în lepădarea de sine și să găsești totul în Hristos. Ce poate el să știe din aceasta, când este vorba de practica zilnică! Nu, desăvârșirea noastră va fi abia atunci obținută, când vom fi schimbați pe deplin după Chipul Său. Dacă ne judecăm singuri în lumină, curând vom avea toate motivele să ne plângem de eșecul nostru. Și cu toate acestea Domnul a poruncit clar ucenicilor Săi, și cu toată seriozitatea, să se iubească unul pe altul. Credința în El avea avantajul exterior pentru iudei tot așa de puțin ca și faptul că ei priveau de sus toate națiunile: câtă mândrie este în dragostea pentru poporul propriu! Te identifici cu plăcere cu meritele deosebite și avantajele strălucitoare, pe care crezi că le vezi la poporul tău. Iudeii au fost cu siguranță în această privință așa de mândri, cum nu poate să existe un alt popor; după toate aparențele ei aveau mai multă înclinație la aceasta, decât aveau dușmanii lor. În realitate nici un om nu are nici cel mai mic motiv să fie mândru; locul lui este în țărână, din cauza păcatului, pe care l-a înfăptuit împotriva lui Dumnezeu. Poți să fi foarte impresionat de ce a făcut Dumnezeu – și fără îndoială Israel a avut mai multe motive pentru aceasta, decât au avut toate celelalte popoare -, rămâne însă adevărat, că orice om sincer nu poate să facă altceva, decât să se smerească înaintea lui Dumnezeu pentru lipsa lui de demnitate, de îndată ce el vede lucrurile în lumina Sa. Noi recunoaștem starea noastră de păcătoșenie, și chiar și pe a altora. De aceea este necesar, ca Duhul Sfânt să ne ridice peste tot ce ne provoacă și ne duce în ispită, ce este în opoziție cu dorințele noastre și cu ceea ce noi am recunoscut că este greșit.

Versetele următoare ne pun inevitabil la probă în ceea ce privește dragostea. Întrebarea este, avem noi perseverență, să iubim în felul acesta. Desigur, niciodată nu trebuie să ne fie indiferent, când Hristos este dezonorat, sau adevărul lui Dumnezeu este călcat în picioare, când nedreptatea sau păcatul evident apare sub o formă oarecare. Însă noi suntem chemați, să purtăm și să suportăm, să fim tari în harul care este în Hristos Isus, să suferim ca un bun ostaș al Său, să răbdăm totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să obțină mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică (2 Timotei 2, 10). Așa acționează dragostea adevărată. După aceea se ajunge acolo, aproape în toate lucrurile pe care le întâmpinăm zilnic, ca să fim răbdători așa cum este Dumnezeu Însuși. Domnul Isus a dovedit această răbdare până la extrem și a arătat-o în fiecare zi din viața Lui de pe pământ. Dar aceasta nu L-a împiedecat să intervină public împotriva răului îndreptat împotriva lui Dumnezeu. Însă aceasta nu era nicidecum lipsă de dragoste. Dacă răul nu ar fi fost urât, aceasta ar fi fost o degradare a naturii lui Dumnezeu și a Cuvântului Său; indiferența față de rău este contrariul sfințeniei. Iubirea binelui și dorința după neprihănire sunt părțile componente ale sfințeniei practice ale celui născut din Dumnezeu. În tot ce ne creează probleme personale și deseori este contrar gândirii și dorințelor noastre, dragostea se dovedește a fi victorioasă. Prin credință putem să lăsăm pe seama lui Dumnezeu toate greutățile noastre și ar trebui s-o facem permanent din dragoste. Sunt multe lucruri greșite în jurul nostru care trebuie dezaprobat; noi trebuie să le condamnăm, dar numai în măsura în care noi înșine nu acționăm necuviincios. Să ne gândim, că am fost chemați să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda 21), oricât de triste ar fi împrejurările. Aceasta va fi nu numai spre binecuvântarea noastră personală, ci va avea efect și în jurul nostru.

Să amintim pe scurt, că primul cuvânt din versetul 7 este un exemplu al înclinației omului de a nu se ține exact de felul de exprimare al Cuvântului lui Dumnezeu. În unele traduceri aici stă cuvântul „fraților”. Dar apostolul nu a ajuns așa de departe, ca să se adreseze în felul acesta. „Fraților” spune el mai târziu, în capitolul 3, 13, de altfel singura dată în această scrisoare. Pe el

nu îl preocupă acum în primul rând relațiile noastre reciproce, ci dragostea este tema despre care vrea să scrie. Felul lui de adresare este în concordanță deplină cu această temă. „Copii” și „preaiubiți” sunt cuvintele lui obișnuite, și aici este felul corect de exprimare: »Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă ...« Nu este aceasta foarte remarcabil? Relațiile credincioșilor între ei erau un fapt important, dar nu aceasta îl preocupa pe el acum. El le vorbește acum într-un fel, în care le amintește, că ei au fost iubiți. Nici nu era necesar să spună, cine îi iubea așa de mult. Este de la sine înțeles că prin har ei erau scumpi și valoroși pentru apostol. Dar și Dumnezeu Însuși îi iubea, și anume cu o dragoste care nu se schimbă, așa cum ea a fost făcută cunoscut prin Domnul Isus. Ce imbold pentru o dragoste reciprocă, pentru dragoste față de toți cei care sunt subiecte ale acestei dragoste! »Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început.« Această poruncă veche o găsim deja în Evanghelia după Ioan. Acest scriitor inspirat vorbește mult mai mult decât alții despre ea, și el este singurul, care vorbește așa de clar despre ea. Cu câtă seriozitate a poruncit Domnul ucenicilor Săi, ca să se iubească unul pe altul! Citim aceasta deja în acel minunat capitol întâi al evangheliei după Ioan, în care El vorbește despre faptul că El va părăsi această lume și va merge la Tatăl. În versetele 34 și 35 din Ioan 13 avem porunca nouă. Să amintim pe scurt ce a mai spus Domnul cu această ocazie: »Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus Iudeilor, că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum.« Plecarea Lui era o premisă necesară pentru introducerea creștinismului. Lipsa lui Hristos pe pământ înseamnă că El este în cer. Atâta timp cât El a fost aici, creștinismul nu a început încă să existe efectiv, adică, în ceea ce privește relațiile reciproce dintre ucenici, cu toate că izvorul tuturor binecuvântărilor era în El. Însă adevărata lor poziție, și relația lor cu Hristos și, ca rezultat al acesteia, relația lor cu ceilalți era ceva nou și a fost conștient înțeleasă abia după ce Domnul a murit, a înviat și S-a înălțat la cer.

Când Domnul a făcut cunoscut ucenicilor, că El îi va părăsi, El le-a spus dorința Sa, ca această dragoste să fie în ei și ea să radieze din ei. »Vă dau o poruncă nouă«, - (se vede clar legătura directă cu evanghelia după Ioan) - »Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.« În epistola lui Ioan avem aplicarea practică a acestei porunci. Porunca, pe care Ioan a făcut-o deja cunoscut în evanghelia sa, a fost dată de Domnul, pe când El era încă pe pământ. Prin aceasta se confirmă – așa cum am spus deja la explicația primelor versete ale acestei epistole – că expresia »de la început« înseamnă cu totul altceva decât »la început«. De fapt nimic nu putea să existe »de la început«, dacă nu ar fi fost »la început«, adică, înainte de a fi cerurile și pământul, Cuvântul – Fiul. »De la început« înseamnă, începând din timpul când Cuvântul veșnic, devenit carne (trup), a fost plin de har și de adevăr aici pe pământ la ucenici și a locuit printre ei. La acest timp se referă cuvintele lui Ioan: porunca veche este Cuvântul pe care l-ați avut de la început. »Cuvântul, pe care l-ați auzit« cu certitudine nu a fost Cuvântul care era »la început«, ci era înștiințarea pe care au primit-o de la Domnul Isus. O astfel de poruncă nu a fost dată niciodată mai înainte. Nu este vorba de iubirea față de aproapele, care avea un cu totul alt caracter în ceea ce privește originea, felul și conținutul, precum și cu privire la cercul de persoane. Aici este vorba de dragostea divină, care pleacă de la aceia, și îndreptată spre aceia, care au primit viața veșnică în Hristos, pentru care prin moartea Sa trebuia să se facă lucrarea de mântuire cu valabilitate eternă și care erau subiectul acestei dragoste divine. O părtășie cu totul nouă se naștea acum. Ucenicii, ca mădulare ale ei, au fost pregătiți pentru ceea ce trebuiau să posede. Ei au fost transformați, în măsura în care aceasta era posibil atunci, corespunzător vieții veșnice, pe care ei o posedau în El. Dar moartea și învierea Sa era o cerință necesară, ca să se creeze un fundament divin, pe care să se poată întâmpina toate greutățile și lipsurile și pe care să ni se ofere garanția pentru toate privilegiile. Această parte a hotărârilor și căilor lui Dumnezeu nu aparține însă domeniului special, care a fost încredințat apostolului Ioan; pentru aceasta trebuie să cercetăm scrisorile apostolului Pavel. Apostolul Ioan are în vedere mai mult principiile abstracte, care sunt valabile pentru sfinți în mod absolut personal și neîngrădit. Limitările se întâlnesc numai într-o măsură limitată, în măsura în care ele sunt cauzate de starea noastră și de

lume. Cu toate acestea principiile rămân la locul lor, și apostolul Ioan îi introduce pe cei credincioși pe deplin în ele. El rămâne neclintit pe principiile date de Dumnezeu, care sunt valabile pentru noi. Dacă rămânem dependenți de Dumnezeul credincios, atunci toate problemele sunt rezolvate prin Cuvânt, care a fost scris în acest scop, în mod deosebit prin apostolul Pavel.

Apostolul Ioan insistă să ne iubim, având ca model dragostea lui Hristos. Este vorba de o »poruncă veche«, deoarece El a dat-o ucenicilor atunci când încă mai trăia pe pământ, înaintea morții și învierii Lui. Până atunci ei erau încă iudei, dar în sufletele lor au primit deja ceva, care depășea cu mult granițele iudaismului. La exterior au continuat să meargă la Templu, probabil au adus jerfe conform prescripțiilor și au făcut juruințe. Mulți, dacă nu toți ucenicii din Ierusalim stăruiau în aceste lucruri încă mult timp. Chiar și despre apostolii de frunte citim, că ei, după ce în ziua cincizecimii au primit Duhul Sfânt al făgăduinței, se suiau împreună la Templu la ceasul rugăciunii, așa cum erau obișnuiți, înainte de a cunoaște pe Domnul, și chiar și după înălțarea Lui.

»Porunca aceasta veche este Cuvântul, pe care l-ați auzit« (expresia »de la început« pe deplin îndreptățit nu este folosită aici). Această poruncă nu se poate referi la veșnicie. »La început« nu a fost dată această poruncă; nimeni nu a auzit-o în veșnicie. Nici nu era cineva acolo, care ar fi putut să iubească conform acestei cerințe, și astfel această poruncă ar fi fost dată în afara oricărui spațiu, timp și persoană. Pe scurt, este o greșală evidentă, dacă nu se diferențiază între »la început« și »de la început«, ceea ce din păcate mulți trec cu vederea și prin aceasta răstălmăcesc Cuvântul.

Citim în versetul 8 ceva, care sună aproape paradoxal. Dar pentru apostolul Ioan nu este nici o problemă; căci ceea ce pare să fie un paradox, în realitate nu este altceva, decât adevărul desăvârșit. Urechea netăiată împrejur (necircumcisă) crede într-adevăr, că aude ceva de neînțeles și contradictoriu. Dar felul corect de a înțelege Scriptura constă întotdeauna în a o crede; atunci începem s-o pricepem. Cum s-ar putea înțelege Scriptura, fără credință? Numai mintea omenească pune eul propriu deasupra lui Dumnezeu și refuză să accepte ce trece cu mult mai mult peste orizontul ei. Să așezi gândurile proprii, părerile și cuvintele deasupra Cuvântului lui Dumnezeu este total incompatibil cu credința în inspirația divină.

Pentru credincios există numai un punct de vedere – să se așeze cu toată hotărârea de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Este posibil ca el să nu-și poată explica una sau alta din greutățile Cuvântului; dar el crede lui Dumnezeu și nu se încrede în sine însuși. De aceea el așteaptă cu convingerea că Domnul îi va da lumină cu privire la locurile pe care nu le înțelege, dacă aceasta este bine pentru el. Dacă nu primește lumină asupra lor, el are încrederea că în privința aceasta Domnul are motivele Lui bine întemeiate. Lui îi este clar, că Dumnezeu lucrează totdeauna ce este bine, iar pe de altă parte știe cât de multă rătăcire este la sine însuși. Astfel apostolul continuă să scrie: »Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi.« Dacă la prima vedere acest verset pare greu de înțeles, el explică însă totul foarte exact. Nu trebuie să te gândești prea mult, sau să cercetezi mult, ca să înțelegi în ce măsură porunca veche este în același timp o poruncă nouă. Înțelepciunea școlii omenești nu va înțelege niciodată, chiar dacă ar avea timp la dispoziție până în veșnicie. Ea dorește să înțeleagă, dar fără să creadă, și de aceea ea rămâne în întuneric și neștiutoare, oricât de multă învățătură ar avea. Porunca veche era adevărată în Hristos. Când El a făcut-o cunoscut ucenicilor, El îi iubea pe toți, în felul în care numai Dumnezeu poate să iubească, și anume cu toată desăvârșirea. Vă puteți imagina, că ucenicii în timpul acela se iubeau unii pe alții? Nu erau ei așa de geloși unii pe alții, cum greu îți poți imagina așa ceva la oamenii evlavioși? Înclinația spre ceartă se recunoștea permanent și ei se certau nestingheriți și cu râvnă, cine dintre ei este cel mai mare. Era prezentă acolo o scânteie de dragoste? Această rivalitate era contrariul dragostei și arată numai activitatea firii pământești (a cărnii).

Dragostea ar fi simțit, că este exclusiv partea lui Dumnezeu, să ofere fiecăruia locul său. Scriptura ne arată că Dumnezeu a așezat mădularele așa cum I-a plăcut Lui. Dar fiecare din ele voia să fie cel mai mare, ceea ce în mod natural era imposibil. Poate să fie ceva în opoziție mai

mare cu dragostea, ca dorința de a fi cel mai mare și să revendici locul cel mai bun pentru tine însuși? Această aspirație este în contradicție totală cu felul de gândire al lui Hristos, pe care îl găsim în epistola către Filipeni capitolul 2.

Aici se arată deci, că ceea ce în timpul prezenței Domnului pe pământ era o poruncă veche, este acum o poruncă nouă, pentru că ea este acum adevărată nu numai în El, ci și în ucenicii Săi. Numai prin moartea și învierea Domnului Isus a devenit aceasta posibil, și numai prin aceasta toate devin noi. Învierea era de neimaginat fără moarte. Tot așa, fără moartea lui Hristos, ceea ce era vechi nu putea fi făcut să dispară, și nici ce era nou nu putea fi introdus fără învierea Sa. Însă El este învierea și viața; acesta este principiul sublim și măreț al creștinismului. Totul se bazează pe moartea și învierea Domnului Isus; prin aceasta ce este vechi devine nou și prin aceasta este tot așa de adevărat în ucenici, cum a fost în El. El era și este Adevărul. Dar cum stau lucrurile în privința aceasta cu mine și cu tine? Umblăm noi în Duhul, sau încă ne mai interesează propriul eu? Atunci motivația faptelor noastre nu este nici Hristos și nici dragostea.

Ce binecuvântare, că porunca veche este acum o poruncă nouă, adevărată în El și adevărată în ai Săi, și anume din cauza că toți credincioșii prin posesiunea vieții Sale au fost aduși în aceeași poziție ca și El. Pe crucea lui Hristos s-au lichidat păcatele și a fost judecat tot ce împiedeca activitatea vieții divine, exercitarea ei în dragoste și desfășurarea ei liberă printre ei. În timp ce Cuvântul revelează aceste lucruri, Duhul le face vii în inima fiecărui credincios. Și aici apostolul prezintă principiul. El nu prezintă îngrădirile ocazionale, care rezultă din starea fiecărui credincios. Pentru aceasta Cuvântul lui Dumnezeu are în alte locuri mijloacele de ajutor corespunzătoare. Apostolul Ioan ne prezintă aici principiul absolut și adevărat, de care se bucură credința și care prin har poate fi împlinit, potrivit cu înțelegerea noastră spirituală. El explică, că acest principiu este tot așa de adevărat în noi, adică în toți credincioșii, cum este și în Hristos.

Aceasta este o realitate fericită, da, uimitoare, din domeniul privilegiilor spirituale. Binecuvântarea care decurge din aceasta nu este niciodată recunoscută pe deplin, dacă nu se crede, că Cuvântul lui Dumnezeu o spune și că aceasta este tot așa de valabilă pentru ceilalți credincioși, cum este valabilă pentru sufletul propriu. Porunca veche a fost atâta timp fără efect, până când Hristos a murit și a înviat. Când însă El a murit și a înviat, și prin aceasta toată plinătatea binecuvântării în El a venit la lumină, ea a trecut și asupra ucenicilor Săi. Grăuntele de grâu a rămas singur până în momentul când a căzut în pământ și a murit. Însă Domnul a spus: »Dar dacă moare, aduce multă roadă.« Unde este această roadă multă? În toți credincioșii adevărați. Din păcate se întâlnesc slăbiciuni, care se pun ca obstacole pe cale. De aceea este așa de important să învățăm cum pot fi depășite aceste obstacole, cum putem și cum trebuie să stăm deasupra lor. Niciodată nu trebuie să ne lăsăm duși până acolo, ca să ne dedicăm odihnei tihnite, să încetăm să strigăm cu toată seriozitatea la Dumnezeu și folosindu-ne de mijloacele pe care ni le oferă Cuvântul Său și Duhul Său să înlăturăm greutatea din noi, și eventual din alții. Domnul ne-a lăsat un exemplu în privința aceasta în spălarea picioarelor; să ne spălăm și noi unii altora picioarele.

Acest principiu, porunca lui Hristos, se arată acum în putere. Când exista încă porunca veche, numai El a împlinit-o pe deplin. Să observăm schimbarea intervenită la ucenici, după ce Domnul a murit și a înviat.

Citim în Faptele Apostolilor 2, 14: »Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece ...« Ei au acționat împreună, ca un om, nu se mai vedea nici o ceartă firească, nici o rivalitate, nici un egoism. Așa ceva nu a existat până atunci. Niciodată nu citim despre o asemenea schimbare la ei, atâta timp cât Domnul Și-a făcut lucrarea pe pământ (deci perioada de timp, care este numită aici »de la început«). În timpul acela porunca lui Hristos era adevărată numai în El; abia prin puterea învierii Sale ea era în același mod adevărată în ei ca și în El. Care este motivul pentru aceasta? »Căci întinericul se împrăștie ...« (nu, »s-a împrăștiat ...», aceasta nu ar fi corect). Îmi pare rău, că trebuie aici să apar iarăși ca critic, dar vă rog îngăduiți-mi, căci este vorba de Adevăr. Nu este o presupunere, nu este o părere sau un simțământ subiectiv. Cuvântul folosit aici de Duhul lui Dumnezeu înseamnă »pe cale de a dispărea» și nu »a dispărut». Ar fi foarte exagerat să se spună,

că întunericul a trecut deja. El nu va dispărea până la revenirea lui Hristos. Așa spune Isaia 60, 1: »Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta a venit.« Abia atunci tot pământul va avea lumină. În Ierusalim va fi probabil o strălucire deosebită; dar Lumina va ilumina toată lumea, așa cum slava Sa va umple atunci tot pământul.

Este clar, că această stare nu a avut loc. În secolul nostru nu va înceta să existe păgânismul și celelalte religii, ca de exemplu islamul. Babilon și Roma există și se vor dezvolta tot mai mult, și tot așa tot felul de grozăvii, chiar și în interiorul creștinismului. Cel mai rău este însă, că venirea „omului fărădelegii” este aproape, care se va așeza în Templul lui Dumnezeu, și se va prezenta ca fiind Dumnezeu. Să ne gândim la scepticism, care în zilele noastre se vestește în fiecare duminică în Londra (și în multe alte locuri din creștinătate, n. tr.), atât în bisericile statale cât și în bisericile libere, și anume nu de oameni excentrici, ci de cei mai eminenti preoți. Sunt puțini cei care iau cu hotărâre atitudine față de această nelegiuire condamnată, numai câteva persoane „inoportune”, care se fac tot mai mult neplăcute prin atenționările lor făcute cu voce tare. Cu cât ei se țin mai departe de această învățătură și umblă simplu, prin mărturia lor arată clar că această credință răătăitoare este o înșelăciune a diavolului și ea vestește decăderea, care va veni, și pe omul păcatului, pe care Domnul Isus îl va nimici la venirea Sa slavă.

Deci întunericul nicidecum nu a trecut, dar el este în dispariție. În ce măsură? Prin fiecare credincios, care este adăugat Adunării în lumea întreagă, fie el în Camceatca, în Japonia sau în Rusia agresivă, șireată, săracă și mândră. Oriunde harul lucrează – întunericul dă înapoi cu fiecare om care vine la credința în Dumnezeu. El este înăbușit și în fiecare credincios. Și aici apostolul vorbește iarăși în mod principal; el nu cercetează în ce măsură aceasta a avut loc deja, căci nu aceasta este misiunea lui. El privește lucrurile așa cum ele ar trebui să fie în creștin, adică așa cum el trebuie să înfățișeze principiul divin, pe care sufletul său l-a primit. Dar el adaugă: »... și lumina adevărată luminează deja.« Prin aceasta tema este prezentată cât se poate de clar. Sunt creștini care nu acordă valoare mare exactității și atenției. Dar nu este mai bine să posedăm adevărul simplu, clar și deplin, care singur este în stare să ne ajute? Aici este vorba – și acesta este punctul esențial – de ce a devenit vizibil după moartea și învierea lui Hristos. Nu a stins lumea lumina prin moartea Sa? În orice caz ea a încercat cu toate mijloacele s-o facă. Dar învierea Sa a condamnat lumea și toate eforturile ei de a minți; căci Lumina strălucește acum mai puternic decât oricând. »Adevărata lumină luminează deja.« Credincioșii care mai înainte erau așa de slabi, s-au întărit și în bucuria lor cu privire la Mântuitorul înviat s-au uitat pe ei înșiși și înțelegerile lor greșite de odinioară. Duhul, pe care Dumnezeu l-a dat pe baza lucrării lui Hristos, este Duhul puterii, și al dragostei, și al chibzuinței. Putem astfel să vedem cât de adevărată este porunca dragostei în El și în ucenici. Problema era „în ei” și nu în El, în care porunca era pe deplin împlinită. Dar cum putea să devină adevărată și în ei? Prin aceea că El a înviat, ca să aducă multă roadă, întunericul dispare și lumina adevărată strălucește deja. Hristos a îndepărtat întunericul pentru fiecare credincios și strălucește tot mai luminos pentru ei și în ei.

Drept urmare în versetul 9 primește răspuns cel care spune că este în lumină, cu toate că urăște pe fratele său. Expresia „a spune” are în această scrisoare un sens nefavorabil. Adevăratul copil al lui Dumnezeu nu vorbește superficial, că el ar fi în lumină. Credinciosul știe că el este în lumină, și laudă pe Dumnezeu pentru aceasta. Dar el privește cu mult respect un lucru așa de mare ca acesta și lasă pe alții să se bată cu pumnul în piept, spunând: „Eu sunt în lumină”, în timp ce gândește despre un credincios adevărat: „Tu ești în întuneric”. Ce ar putea să aducă mai multă dezonorare Domnului și să fie mai nedemn pentru un creștin, decât o asemenea înălțare de sine. Comportarea adevărată, corectă, nu constă în a spune, că umblă în lumină, ci ea este adevărată printr-o umblare potrivită cu voia lui Dumnezeu. »Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său« dovedește că nu este în lumină. Ura față de fratele nu este incompatibilă numai cu dragostea, ci și cu lumina și viața, căci acestea sunt de nedespărțit legate între ele. Viața se manifestă prin ascultare, dar tot așa și în dragoste; și adevărata lumină, care luminează deja, face să devină vizibil un astfel de întuneric – adică, ura din inimă. Dacă un frate este aspru și fără răbdare, sau acționează greșit, atunci aceasta servește cu siguranță la punerea lui la probă; să fi și

mai prudent, dacă crezi că este ceva rău la el. Să nu se străduiască inima ta, să-l câștige prin dragoste? De ce să se renunțe la dragoste, acolo unde ea este așa strict de necesară? Să-ți fie milă de fratele, dacă consideri că a făcut o mare nedreptate. Fă-l subiectul rugăciunilor tale fierbinți înaintea lui Dumnezeu, oricât de mult ai condamna răul.

»Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum.« Acestea sunt cuvinte foarte tăioase, și ele sunt spuse de Ioan „cel plin de dragoste”! Nimeni nu a fost așa de plin de gingășie, dar nici n-a fost nimeni așa de hotărât ca el. Aici vedem contrastul evident față de indiferență. El nu spune numai: „Eu iubesc pe fratele meu”, ci el îl iubește realmente. »Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină«; și el iubește și atunci când există greșeli care întristează, care solicită mult dragostea sa, și prin aceasta ea este pusă tot mai mult în lumină: »... și în el nu este nici un prilej de poticnire.« S-ar putea să fie un caz care îi creează încercări mari. Dar el iubea, și astfel el este unul care »rămâne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire«. Dacă ar fi acționat după principiul, să răsplătească răul cu rău, atunci ar fi fost un prilej de poticnire. Atunci el ar fi fost călăuzit numai de sentimentele naturale ale omului, dar aceasta ar fi însemnat renegarea lui Hristos și prin aceasta și a creștinului.

În versetul 11 este prezentat cu toată claritatea răul în caracterul său brutal: »Dar cine urăște pe fratele său, este în întuneric ...« Aceasta este starea, care în cele din urmă este hotărâtoare. Așa cum apostolul Ioan face clar mai târziu în capitolul 3, 15, oricine urăște pe fratele său este în principiu un ucigaș. Nu este vorba de ce face el, sau cum umblă el, ci el este realmente în întuneric. Comportarea lui barbară oferă dovada pentru aceasta; cuvintele și faptele lui prezintă în exterior starea lui. Despre ce mărturisesc cuvintele lui? »El urăște pe fratele său.« Ce arată faptele lui? »El urăște pe fratele lui«, și el »umblă în întuneric«. Umblarea unui astfel de om lasă să se recunoască starea lui lăuntrică, tot așa cum reciproc, faptul că noi suntem în lumină are ca urmare, că noi umblăm în lumină. Aici nu este vorba de o teorie, ci de realitate; nimic mai puțin decât aceasta este cuprins în cuvântul »umblare«. »Și nu știe unde merge«, se spune mai departe. El se înșală singur și este nefericit. În împietrirea lui nu observă, că a devenit prada vrăjmașului. Îi lipsește conștiința, că drumul lui duce la pierzare, însă acesta este adevărul, și aceasta cu atât mai mult, cu cât el odinioară a ocupat locul unui creștin. Nimic nu este mai binecuvântat, ca a fi un creștin adevărat, dar nimic nu este mai condamnat, ca a nu fi creștin și totuși în exterior vrei să te prezinți ca creștin. Cât de multe suflete sunt duse astăzi în felul acesta în rătăcire!

Cum poți să fi sigur? Mai întâi eu sunt convins, că sunt un păcătos pierdut, dar că Dumnezeu primește pe păcătoșii pierduți în Numele lui Isus. Căci Dumnezeu a dat pe Fiul Său, pentru ca El, ca Fiu al Omului, să caute și să mântuiască ce este pierdut. Eu am nevoie de Hristos pentru mântuirea mea și cred în El așa cum vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre El. Nu sunt eu din cauza aceasta îndreptățit să ocup locul unui creștin? Dacă primim pe Hristos, atunci primim viața Lui, și pentru credință El este singura ispășire pentru păcatele noastre. În felul acesta, cei ce cred în Numele Lui, primesc dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Numai El este garantul pentru faptul că ei toți vor fi introduși în posesiunea poziției și binecuvântărilor creștine. Toate privilegiile harului sunt practic adunate în El. Dimpotrivă, dacă cineva superficial se declară de partea Numelui Domnului, fără să aibă recunoașterea sinceră a păcatelor și necesitatea eliberării și mântuirii, el umblă și rămâne evident în întuneric. El nu știe unde merge, deoarece întunericul i-a orbit ochii; și aceasta este cu atât mai grav, cu cât el se dă a fi creștin. »Deci dacă lumina, care este în tine, este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!«, spune Domnul în evanghelia după Matei 6, 23. Adevăratul creștin nu este născut din sânge, nici din voia firii pământești (a cărnii), nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Nașterea are loc prin credința vie în Domnul Isus.

Nu spun aceasta, pentru a descuraja pe cei slabi dintre credincioși; nu aceasta este intenția mea. Nici în Vechiul Testament și nici în Noul Testament nu este nici un cuvânt care vrea să-l facă pe om să cadă în deznădejde; toate slujesc numai spre a-l întări în credință. Celor care cred și se supun Cuvântului lui Dumnezeu revelat, cuvântului adevărului și harului Său, le aparțin toate binecuvântările. Cuvântul adevărului este evanghelia mântuirii. Numai acest cuvânt are puterea

să dovedească pe om că este un păcătos pierdut, în același timp însă să îndepărteze orice cusur de la el, să anuleze orice păcat și să-i permită să se bucure de posesiunea vieții veșnice și de îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. Eu nu mă îndreptățesc singur, eu mă condamn. Însă Dumnezeu îndreptățește pe cel ce crede în Domnul Isus. Numai El a fost în stare să mă elibereze de orice sentință de condamnare. Dacă am pe Hristos, atunci pot pune eul propriu total la o parte. Atunci voi renunța la toate lucrurile, cu care odinioară eram mândru și înfumurat, la tot felul de nebunii, căci recunosc cât de greșite și rele erau. Ce fericire este să recunoști că toate binecuvântările lui Dumnezeu se găsesc în Hristos și că Dumnezeu le dăruiește pe toate prin harul liber! Nu pe baza faptelor noastre, pentru ca nimeni să nu se laude. Dar să ne imaginăm, că cineva îndrăznește să ia pentru sine acest Nume sfânt, fără să aibă simțământul sincer cu privire la păcatele sale și cu privire la harul lui Dumnezeu. Este o adevărată aroganță și autoînșelare; sau în zilele noastre este presiunea din partea clericului de a influența masele, care nu gândesc, să meargă la biserică. Și o astfel de persoană se așează în rândul creștinilor și în părtășia lor, dar după aceea va eșua total. Ea urăște pe fratele ei și prin aceasta dovedește că este un om firesc, și este în întuneric. El »umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.« Dar dacă s-a crezut cu adevărat, atunci se va vedea clar. Credința în Hristos îndepărtează orbirea, tot așa cum îndepărtează orice alt obstacol. Harul lui Dumnezeu ne dă pe Hristos nu numai ca viață și ispășire, ci și ca Conducător în umblarea zilnică, cu pericolele și greutatea ei. Este înviorător felul simplu și profund în care apostolul scoate în evidență aceste două pietre de încercare sau caracteristici, după care noi cunoaștem pe credinciosul adevărat; în primul rând în ascultare, și după aceea în dragoste. Unde acestea două sunt prezente, nu se mai umblă în întuneric ca lumea, ci se posedă lumina vieții. Deoarece noi urmăm pe Hristos în credință și ascultare, noi umblăm și în dragoste. Deci am găsit că primul lucru, și cel mai important, este că ascultarea față de Dumnezeu este semnul caracteristic primar și cel mai esențial al creștinului. Ascultarea se extinde la orice lucrare din viața noastră. Tot ce facem, toate intențiile și toate dorințele, de orice natură ar fi ele, trebuie apreciate după următoarea regulă: sunt ele corespunzătoare vocii lui Dumnezeu? Sunt ele plăcute lui Dumnezeu? Sunt ele misiunea pe care El mi-a încredințat-o, de a face ceva, sau a purta ceva, indiferent de ce este vorba?

Dacă te supui Cuvântului Său, atunci toate întrebările s-au rezolvat. Hristos a umblat permanent în această dependență. Supunerea absolută față de voința Tatălui Său face ca succedarea noastră să fie ușoară. El a spus: »Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.« Fratele meu, ești tu gata să consimți din inimă? Ce mângâiere, că jugul va fi făcut ușor de Hristos Însuși, dacă ochiul rămâne ațintit numai asupra Lui. Dacă te îndrepti în altă direcție de la El și privești spre tine însuși, sau oriunde altundeva, atunci sarcina Lui devine insuportabilă, și tu te vei prăbuși în necredință.

Putem să recunoaștem înțelepciunea Duhului prin aceea, că El prezintă aceste două pietre de încercare și totodată le prezintă în această succesiune, și anume, mai întâi ascultarea, iar apoi dragostea. Se poate constata la modul general – aceasta este experiența mea -, că creștinii, când discută despre practica în creștinism, sunt înclinați să ofere dragostei locul întâi. Se presupune, că un frate, care așează dragostea atât de mult pe prim plan, o și practică cel mai mult. Ar fi o adevărată nenorocire, ca frate să nu ai dragoste. Dar care este situația cu ascultarea lui? Se caracterizează el, cel care odinioară a fost egoist, prin aceea că acum ascultă de Dumnezeu?

Să ne amintim de primele prigoane, cărora apostolii au fost expuși (Faptele Apostolilor 4 și 5). Ei aveau numai o justificare pentru ce făceau – ei trebuiau să asculte de Dumnezeu! Mesajul și învățătura lor, că Isus este Hristosul, a făcut pe marii preoți iudei, pe bătrâni, pe cărturari și pe saducheii să se revolte foarte mult. Ei au poruncit apostolilor, să nu mai vorbească în acest Nume. Dar Dumnezeu a intervenit în favoarea lor, spre uimirea tuturor celor care îi învinuiau și care i-au întemnițat. Un înger i-a scos din temniță și le-a poruncit, să predice din nou în Templu. Tot așa i s-a întâmplat și lui Petru, când în chip minunat numai el a fost scos afară din temniță. Dar mai înainte, toți cei doisprezece au fost eliberați în același chip minunat, în timp ce

supraveghetorii mergeau în sus și în jos îndelungul temniței, fără să sesizeze câtuși de puțin ce a făcut Dumnezeu în momentul acela. Da, El știe să orbească ochii și să elibereze din cătușе, așa cum Îi place. După ce s-au întors la Templu, au vestit acolo vestea Lui bună. Conducătorii iudei însă nu au fost impresionați de această minune și insistau, ca apostolii să tacă. Apostolul Pentru a putut să le răspundă, că trebuie să se asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Aceasta este cerința cea mai importantă din partea lui Dumnezeu și datoria indispensabilă a credinciosului – ascultarea. Dacă nu ascultăm de Dumnezeu, facem cea mai mare nedreptate față de El.

Sunt oameni pe pământul acesta, care au dreptul să poruncească, ca și din aceea, care trebuie să asculte. Un copil, de exemplu, trebuie să asculte de părinții lui, și toți trebuie să se supună autorităților. Dar această ascultare se deosebește fundamental de ascultarea, care este prezentată aici credinciosului. Ascultarea exterioară sau naturală poate să aibă loc chiar dacă în interior este împotrivire. Dar niciodată nu a existat un astfel de simțământ în ascultarea Domnului Isus, și așa trebuie să fie și la cel credincios. El a fost sfințit spre ascultarea lui Hristos (1 Petru 1, 2) și este îndemnat să privească în legea desăvârșită a slobozeniei (Iacov 1, 25), deoarece el posedă o natură nouă, care iubește să facă voia lui Dumnezeu descoperită în Scriptură. În privința aceasta este în opoziție cu Israel, care se afla sub o Lege a robiei și a amenințării cu pedeapsa cu moartea. Natura nouă își găsește toate motivațiile în voia lui Dumnezeu; Hristos a fost în privința aceasta un model desăvârșit.

S-ar putea ca noi să trebuiască să suferim, dacă suntem ascultători de Dumnezeu, dar atunci este o onoare pentru noi. Apostolii au fost bătuiți din cauza ascultării lor ferme, dar cu smerenie au suportat aceste consecințe. Pentru un iudeu era o mare rușine, să fie pedepsit înaintea sinedriului. Dar apostolii au suportat în liniște. »plini de bucurie«, să fie batjocoriți în felul acesta pentru Numele Lui. Aceasta nu era o „rezistență pasivă”, ci ascultare sfântă; ei au îndurat consecințele ascultării fără să murmure și plini de bucurie. Deci ascultarea are ca premisă, că voința proprie este zdrobită, și ești supus Cuvântului lui Dumnezeu, și prin aceasta Lui Însuși. Fără ascultare nu există smerenie adevărată. Dar dacă ea este prezentă, atunci ea înarmează și pe cel mai slab suflet împotriva ispitelor și îi dă statornicie față de orice împotrivitor. Așa a fost la Domnul Isus, care a onorat Sfânta Scriptură, așa cum niciodată mai înainte n-a făcut-o cineva. El transformă pe cel credincios după propriul Său chip. Ascultarea îndreaptă simțământul moral cu totul spre voia lui Dumnezeu și cu gelozie ia seama să păstreze autoritatea lui Dumnezeu cu privire la orice cuvânt care îi iese din gură. Căci el știe, că în El sunt unite cu o desăvârșire divină majestatea, sfințenia, adevărul, credințioșia, și în Hristos, în Chipul Lui, s-au văzut pe deplin.

Dragostea nu înseamnă același lucru cu puritatea ființei – cu toate că este în deplină armonie cu ea, așa cum lumina exprimă clar, că pretutindeni, unde ea strălucește, se face cunoscută atât pe ea însăși, precum și pe orice om și orice lucru. Dragostea este energia Divinității, care cu o bunătate intimă este activă nu numai acolo unde există relații cu Dumnezeu și există armonie cu El, ci ea se ridică deasupra tuturor obstacolelor și se îndreaptă chiar și spre cel mai infam păcătos, ca în suveranitatea harului să mântuiască de la cea mai mare pierzare, pe cei care primesc pe Hristos, prin puterea salvatoare a sângelui lui Hristos. Ei primesc viața veșnică, care este în Fiul și care este dată celui credincios ca viață nouă, precum și Duhul Sfânt, care preia conducerea celui credincios ca copil al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt lucrează permanent în el și prin el în unitatea Trupului lui Hristos, Adunarea, în timp ce cel credincios așteaptă venirea Domnului, care îl va lua la El și împreună cu toți sfinții îi va duce în Casa Tatălui. Dacă am voie să mă exprim în felul acesta, atunci ascultarea în lumină este forța centripetă, adică orientată spre interior, a credinciosului, în timp ce dragostea este forța centrifugă, care acționează spre în afară. Prin ea noi suntem imitatori ai lui Dumnezeu, ca și copii preaiubiți, și umblăm în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca dar și jertfă de tăiere, de bun miros lui Dumnezeu (Efeseni 5, 1-2).

Facă Domnul, ca nu numai primul semn caracteristic să fie vizibil în noi, ci și al doilea – această dragoste, care este principiul cu putere al naturii divine. Să ne aducem aminte, că Tesalonicenii erau tineri în credință, și totuși apostolul Pavel a putut să le scrie: »Cât despre dragostea frățească, n-aveți nevoie să vă scriem; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții« (1 Tesaloniceni 4, 9). Domnul să ne dea harul, ca noi, învățați de Dumnezeu, să creștem din belșug în dragoste. Cu dragostea merge mână în mână și mulțumirea. Orice altă dragoste pentru aproapele este pură amabilitate, așa cum o numesc oamenii, nimic altceva decât ființe vrednice de a fi iubite, care nu doresc să fie rănite și nici supărate și fiecare este lăsat cu plăcere să meargă pe drumul propriu. Așa ceva este numit dragoste! Domnul să ne facă capabili să recunoaștem așa cum se cuvine lucrurile Duhului lui Dumnezeu!